កាលនោះ ...

បដិវត្តន៍មួយ!

ប្រែសំរួលដោយ ប៉ាន.សុធី

ផក អកវែល

យើងសូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះ

លោក **អ៊ុច ភិរម្យ**

ដែលបានចែកចាយសៀវភៅនេះដើម្បី

ជូនដល់បងប្អូនរួមជាតិបានអាននៅថ្វីដៃអក្សរសាស្ត្រខ្មែរ

Perom Uch

Founder Buddhi Khmer Center

http://www.ibuddhi.org

P.O. Box 111296

Campbell, CA 95011

USA

In kind appreciation to

Mr. Perom Uch

for making this book available

for all to enjoy Khmer literature.

ឧទ្ទិសកថា

ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីត្រូវការ និង ការស្នើសុំរបស់មិត្តភ័ក្រ្តជាច្រើន ដែលធ្លាប់បានមើលសៀវភៅ **កាលនោះបដិវត្ត** របស់លោក **ផាន សុធី** យើងខ្ញុំជាក្រុមគ្រួសារខំស្រាវជ្រាវរកឃើញហើយបានសម្រេចចិត្តបោះពុម្ពសៀវភៅនេះឡើងវិញ ចំនួន ៥០០ ក្បាល ។

សូមផ្សាយផលានិសង្សដែលកើតពីចិត្តជ្រះថ្លា និងពីការដឹងគុណនេះ ដល់បុព្វការីជនទាំងឡាយ មានមាតាបិតានិងញាតិការ ៧ សន្តាន ព្រមទាំងសព្វសត្វទាំងឡាយក្នុងអនន្តចក្រវាឡតូច ធំ ទាំងអស់ សូមមកអនុមោទនាយកផលានិសង្សនេះ ហើយសូមអោយបានប្រកបដោយសម្បត្តិទាំងបីប្រការ គឺសម្បត្តិមនុស្សមួយ សម្បត្តិទេវតាមួយ និងសម្បត្តិព្រះនិព្វានមួយ ។ សម្បត្តិទាំងបីប្រការនេះ បើអស់លោកប្រាថ្នានូវសម្បត្តិណាមួយ សូមអោយបានសម្រេចតាមចិត្តប្រាថ្នាយារបស់អស់លោកទាំងឡាយនោះ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាតឡើយ ។

ថ្ងៃ ៨ រោច ខែ អាសាឍ ពុទ្ធសករាជ ២៥៤០

“ កាលនោះ... បដិវត្តន៍មួយ ! ”

រឿង ANIMAL FARM ជារឿងព្រេងប្រឌិតឡើងនៅក្នុងស្រុកស្រែនៃប្រទេសអង់គ្លេស ។ ឈ្មោះភូមិ - ស្រុក - សត្វ - មនុស្ស ជាឈ្មោះអង់គ្លេស ។ រីឯគំនិត ទំនៀមទម្លាប់ ក៏ស្រង់ចេញពីជនជាតិអង់គ្លេសដែរ ។

ក្នុងការប្រែបកជាភាសាខ្មែរ អ្នកប្រែបានសម្រួលឈ្មោះនិងទំនៀមទម្លាប់ជាខ្មែរ ដើម្បីឲ្យស្រួលអាន ស្រួលថា ស្រួលយល់ ។ ចំពោះគោលគំនិតនិងពាក្យពេចន៍ អ្នកប្រែខំប្រឹងរិះរកមធ្យោបាយគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីរក្សាទុកលំនាំដើមឲ្យបានប្រសើរបំផុត ។

អ្នកប្រែសូមឆ្លៀតឱកាសនេះ ដើម្បីថ្លែងអំណរគុណដល់សមាជិកនៃ “សមាគមខ្មែរ អ្នកបកប្រែ និង និពន្ធ” ដែលបានជួយឧបត្ថម្ភគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីឲ្យសៀវភៅនេះបានសម្រេច ។

ប៉ាន សុធី

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៣ ឧសភា ១៩៧២

បញ្ចាំងរឿង

មនុស្សចូលពេញរោង ៗ គេអង្គុយស្ងៀម តែអន្ទះអន្ទែងចង់ឃើញអាថ៌កំបាំងនៅពីក្រោយផ្ទាំងសំពត់ពណ៌ក្រហម ។

ទស្សនិកជនទះដៃហ៊ោ ព្រោះល្ខោនចាប់លេងហើយ . . . មួយរំពេចគេឃើញសត្វក្នុងភូមិមួយបបួលគ្នាធ្វើមីទីងយ៉ាងសម្ងាត់ក្នុងជង្រុកធំមួយ ។ ឆ្លៀតពេលដែលចៅហ្វាយមិននៅ វាទាំងអស់នាំគ្នាបញ្ចេញកំហឹង ការឈឺចាប់ វេទនា ស្រេកឃ្លាន ។ មនុស្សជាសត្រូវរបស់វា ។ ដេញមនុស្សឲ្យផុតពីភូមិ គឺជាការរំដោះខ្លួនពីទុក្ខវេទនា ។ ដេញមនុស្សឲ្យផុតពីភូមិ គឺជាសេចក្ដីសង្ឃឹមលើសង្គមថ្មី ជីវិតថ្មី ។ វានាំគ្នាធ្វើបដិវត្តន៍ ។

បដិវត្តន៍បានសម្រេចដូចបំណង ។ គេឃើញវាសប្បាយ ស្រែកហ៊ោកញ្ជ្រៀវ ដើម្បីទទួលជីវិតថ្មី ដែលវាហៅថា “សេរីភាព” ។ ចម្រៀងបដិវត្តន៍ក៏លាន់រំពងឡើងពេញផ្ទៃរោង ។

វាច្រៀងគ្រប់ពេល គ្រប់ទីកន្លែង ។ ក្នុងពេលធ្វើការក៏ដូចជាក្នុងពេលសម្រាក ចម្រៀងបដិវត្តមិនដែលដាច់ពីបបូរមាត់វាឡើយ ។

ពេលវេលាចេះតែកន្លងទៅ. . . បដិវត្តន៍ក៏វិលវល់ ជួនកាលមានសេចក្ដីសង្ឃឹម ជួនកាលអស់ មាន អស់ អស់ មាន ច្របូកច្របល់ក្នុងគំនិត ក្នុងចិត្ត ក្នុងកំហឹង ក្នុងការសរសើរ ក្នុងការសប្បាយ ក្នុងទុក្ខ ក្នុងសុខ វិលវល់ច្របូកច្របល់ពីឆាកមួយទៅឆាកមួយ ។

រាំងននលើកដាក់ ។ ឆាកលំអក៏ផ្លាស់ប្តូរបន្តបន្ទាប់គ្នា ។ ចម្រៀងបដិវត្តន៍ឮស្ងួរកាន់តែតិចទៅៗ លុះគ្រាតែបាត់ស្ងាត់ស្ងៀមឈឹងនៅពេលដែលមនុស្សក្នុងរោងនាំគ្នាដើរចេញម្តងមួយ ៗ ដោយឥតចេញស្តីអ្វីសោះ. . .

" ANIMAL FARM " ជារឿងប្រឌិតឡើងដោយគំនិតមនុស្ស ។ ANIMAL FARM ជារឿងដែលកើតឡើងនៅគ្រប់ទីកន្លែង គ្រប់កាលសម័យ គ្រប់សង្គម គ្រប់ប្រទេស ។ ដូច្នេះ " ANIMAL FARM " ជារឿងព្រេងផង ជារឿងពិតផង ។ ហើយបើនិយាយឲ្យខ្លីទៅ " ANIMAL FARM " ជារឿងនៃជីវិត ។

ចំពូក ១

ភូមិ " សម្រែង " ជាកម្មសិទ្ធិផ្តាច់មុខរបស់លោក " ស្មិត " ដែលជាមហាសេដ្ឋីម្នាក់យ៉ាងស្តុកស្តម្ភ ។

ល្ងាចនេះ ដោយត្រូវស្រាខ្លាំងពេក គាត់បានបិទទ្វារទ្រុងមាន់ដោយភ្លេចបិទប្រហោងសម្រាប់ឡបាយ ។ គាត់ដើរកាត់ទីធ្លាកាន់គោមគ្រវីគ្រវាត់ យកជើងធាក់ទ្វារក្រោយដោយប៉ះលើយ ។ គាត់អកស្រាមួយកែវទៀតជាបង្ហើយ រួចប្រះខ្លួនលើគ្រែគេងដិតប្រពន្ធដែលកំពុងស្រមុកយ៉ាងស្រងល់ ។

ភ្លើងផ្ទះរលត់ តែសភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃរាត្រីបានត្រូវរលាយដោយសម្លេងអ៊ូអរចេញពីក្រោលសត្វ ។ តាំងពីព្រលឹមមក មានពាក្យចចាមអារ៉ាមលេចឡើងថា អា " គំនិត " ជ្រូកឈ្មោលដែលជាចាស់ទុំជាងគេក្នុងបណ្តាសត្វទាំងអស់ ចង់រ៉ាយរ៉ាប់ប្រាប់សត្វទាំងឡាយនៅក្នុងក្រោល អំពីយល់សប្តិដ៏ចំឡែករបស់វាកាលពីយប់មិញ ។ គេបានសន្យាថានឹងមកជួបជុំគ្នាក្នុងជង្រុកធំមួយក្នុងពេលដែលចៅហ្វាយគេមិននៅ ។

សត្វទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងក្រោល តែងគោរពអា

“គំនិត” ហើយត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីនឹងមកស្តាប់មេដឹកនាំរបស់ពួកគេ ថ្វីបើត្រូវខានដេកក៏ដោយ ។

នៅចុងខាងណោះ គេឃើញអា “គំនិត” ដេកចាំជាស្រេចនៅលើគ្រែចំបើងដែលវានឹងយកជាវេទិកា ។ នៅពីមុខមានគោមមួយព្យួរជាប់នឹងធ្នឹមសម្រាប់បំភ្លឺ ។

អា “គំនិត” អាយុ ១២ ឆ្នាំ ។ វាមានរាងធាត់ស្លៀចតែនៅរក្សារាងរៅហាក់ដូចជាស្តេចជ្រូក មានមុខមាត់ ហាក់ដូចជាអ្នកចេះដឹង ថ្វីបើនៅមាត់វាមានចង្កូមលៀនចេញមកក៏ដោយ ។

សត្វទាំងឡាយនាំគ្នាចូលមកក្នុងជង្រុកជាបន្តៗគ្នា ហើយរកកន្លែងអង្គុយរៀងៗខ្លួន ។ អ្នកដែលមកដល់មុនគេគឺមី “ព្រុះ” មី “ម្រេច” និងមី “ល្មុង” ជាឆ្កែនិងជាពួកជ្រូកដែលចូលទៅអង្គុយនៅមុខវេទិកា ។ ពួកមាន់នាំគ្នាទំលើធ្នឹមបង្អួច ចំណែកឯពួកព្រាបនាំគ្នាទទះស្លាបនៅលើផ្លោង ។ ចៀមនិងគោទំរេតខ្លួន ហើយទំពាអៀងនៅពីក្រោយពួកជ្រូក ។ សេះពីរសម្រាប់អូសរទេះគឺអា “ព្រញ” និងមី “កណ្តូបសេះ” បោះជំហានមួយៗដើរចូលមកដាក់ជើងថ្នមៗខ្លាចក្រែងមានសត្វល្អិតនៅបង្កប់ខ្លួនក្នុងគំនរចំបើង ។ មី “កណ្តូបសេះ” ជាសេះញី ចូលវ័យកណ្តាលហើយ នៅ

មានរាងស្គមនៅឡើយ ក្រោយពីបានសម្រាលកូនទី ៤ ទើបនឹងរួចថ្មីៗនេះ ។ អា “ព្រញ” មានមាឌខាំខ្ពស់ជំបងប្រហែល ២ ម៉ែត មានកម្លាំងលើសពីសេះធម្មតា ។ មានឆ្នូតសនៅចុងច្រមុះ ធ្វើឱ្យវាមានមុខភ្លើ ។ តាមពិតវាក៏មិនមែនជាសត្វឆ្លាតដែរ ។ គេទាំងឡាយ តែងកោតសរសើរវាថាជាសត្វអង់អាចហើយមានកម្លាំង ។ បន្ទាប់ពីសេះ គឺពពែឈ្មោះមី “ភ្ញុក” និងអា “ភ្លើ” ។ អាភ្លើចាស់ជាងគេឆាប់ខឹងជាងសត្វទាំងអស់នៅក្នុងភូមិ ។ វានិយាយតិច ។ តែកាលណាវានិយាយម្តងៗ វាច្រើនបញ្ចិតបញ្ចៀងឱ្យគេឯង ។ ដូចជាវាតែងនិយាយថា ព្រះបានប្រទានកន្ទុយឱ្យវាសម្រាប់បង្ការរុយ តែកាលណាកន្ទុយវាជ្រុះអស់ទៅ រុយក៏មុខតែស្លាប់អស់ដែរ ។ វាមិនដែលសើចទេ ហើយបើកាលណាគេសួរ ដេញដោលវាថាមកពីហេតុអ្វី វាឆ្លើយថាគ្មានអ្វីដែលត្រូវសើចសោះក្នុងលោកនេះ ។ តាមពិតទៅ វាជាសម្លាញ់អាព្រញ ព្រោះគេតែងឃើញវាទាំងពីរនេះស៊ីស្មៅជាមួយគ្នាថ្វីបើវាមិនដែលនិយាយរកគ្នាមួយម៉ាត់សោះនោះក៏ដោយ ។ គ្រាន់តែសេះពីរនេះប្រុះដេកក្លាម ស្រាប់តែមានកូនទាមួយហ្វូង ដែលទើបនឹងស្លាប់មេ រត់ស្រូចូលមក ហើយរទឹសទទាសរកកន្លែងស្រឡះ សម្រាប់អង្គុយ ដូចជាខ្លាច

គេផាន់ ។ វាចូលទៅសម្ងំនៅចំចន្លោះជើងទាំងពីររបស់មី "កណ្តូបសេះ" ។ លុះដាក់ខ្លួនស្រប៉ាប់លើដីហើយ កូនទាទាំងនោះក៏ធ្មេចភ្នែកដេកលក់ទាំងអស់គ្នាទៅ ។

បន្ទាប់មកទៀតគឺ មី "ប្រផេះ" មេសេះត្លើហើយចោត ដែលពូ "ស្វិត" ទុកសម្រាប់ប្រើដើម្បីផ្ទុកអីវ៉ាន់និងសម្ភារៈ ។ វាបោះជំហានមួយៗ ដើរចូលមកដោយស្ទាត់ស្ទៀម ទំពាស្មៅមួយដុំនៅក្នុងមាត់ ។ វាចូលទៅជិតមុខវេទិកាដើម្បីបង្ហាញបូក្រហម ដែលចងជាប់នៅនឹងកវា ។

ចូលមកដល់ក្រោយគេគឺឆ្មា ។ វាដើរចុះដើរឡើងដើម្បីរកកន្លែងកក់ក្តៅ ។ ទីបំផុតវាបានប្រជ្រៀតខ្លួនដេកចន្លោះអា "ព្រួញ" និងមី "កណ្តូបសេះ" ។ វាដេកហើយស្រមុករហូត គ្មានបានស្តាប់អា "គំនិត" មួយម៉ាត់ឡើយ ។

សត្វទាំងអស់មកដល់ហើយលើកលែងតែអា "ខ្វក" ដែលជាក្អែកសាំង ។ វាទំធ្មេចភ្នែកលក់លើបង្គង់ក្រោយទ្វារ ។ ក្រោយពីបានសង្កេតឃើញថាសត្វទាំងអស់រកកន្លែងស្រួលបួល និង រៀបចំខ្លួនប្រាណចាំស្តាប់ហើយអា "គំនិត" ក៏ហែមបន្ទរបំពង់ក ហើយក៏ចាប់ផ្តើមនិយាយដូចតទៅ ៖

សមមិត្តទាំងអស់គ្នាបានដឹងហើយថាពីយប់មិញ អញបានយល់សប្តិយ៉ាងចម្លែក ។ តែល្អើយចាំអញនិយាយរឿង

យល់សប្តិនេះនៅពេលក្រោយចុះ ព្រោះមានបញ្ហាផ្សេងទៀតដែលអញចង់និយាយប្រាប់ឯងរាល់គ្នា ។ គឺថាអញដូចជាមិនជឿថា អញនឹងបានរស់នៅជាមួយពួកឯងច្រើនខែតទៅទៀតទេ ។ មុននឹងអញងាប់ទៅ អញមានកាតព្វកិច្ចនឹងរំលែកដល់ពួកឯងនូវគតិបណ្ឌិត ដែលអញបានខំសន្សំទុកមកជាយូរហើយ ។ អញបានរស់មកយូរហើយ ហើយអញក៏បានប្រើពេលច្រើនសម្រាប់គិតតែម្នាក់ឯងទៀតផង ។ ភ្លូវអញដឹងថាអញបានយល់ច្បាស់អំពីន័យនៃជីវិតក្នុងលោកយើងនេះដូចជាសត្វខ្លះដទៃទៀតដែរ ។ គឺគោលគំនិតនេះហើយដែលអញចង់និយាយប្រាប់ពួកឯង ។

សមមិត្ត! តើស្អីទៅដែលហៅថាជីវិត? និយាយឱ្យត្រង់ទៅ ជីវិតគឺសេចក្តីវេទនា សេចក្តីនឿយហត់ ហើយជីវិតគឺការឆាប់ស្លាប់ ។ យើងកើតមកហើយរស់ដោយសារចំណីដែលគេបំប៉នយើងគ្រាន់តែឱ្យមានដង្ហើមចេញចូលតែប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកដែលមានកម្លាំងពលំ ក៏ត្រូវគេយកទៅប្រើរហូតទាល់តែប្រើលែងកើត ។ ហើយក្នុងពេលដែលយើងឈប់បំរើគេកើត គេយកយើងទៅសំឡេះចោលដោយកាចសាហាវបំផុត ។ គ្មានសត្វណាមួយឡើយនៅស្រុក "សង្រែង" យើងនេះ ដែលធ្លាប់បានស្គាល់រសជាតិនៃសុភមង្គល ឬ សេចក្តីត្រេក

សប្បាយក្រោយពីបានអាយុ១ឆ្នាំនោះ ។ គ្មានសត្វណាមួយឡើយ ដែលមានសេរីភាព ។ ជីវិតនៃពួកយើងគឺសេចក្ដីវេទនានិងទាសភាព ។ ទាំងអស់នេះគឺសេចក្ដីពិត ។

តើនេះគ្រាន់តែជាច្បាប់នៃធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះ ឬ អី ? តើស្រុកយើងនេះវាក្រពេកទៅឬ រហូតដល់ទៅមិនអាចឱ្យប្រជារាស្ត្រទាំងអស់បានទទួលសេចក្ដីសម្បូរណ៍សប្បាយ ? មិនមែនទេសមមិត្ត! វាមិនពិតទាល់តែសោះ! ដីស្រុកសម្រែងនេះមានដីល្អណាស់ ឯអាកាសធាតុទៀតសោតក៏ល្អដែរល្មមតែអាចអោយផ្ដល់ផលិតផល សម្រាប់ចិញ្ចឹមចំនួនសត្វបានច្រើនជាងនេះទៅទៀត ។ គ្រាន់តែភូមិយើងនេះវាអាចចិញ្ចឹមបានថែមទៀតនូវសេះប្រហែល១ឡូ គោប្រហែល២០ ចៀមប្រហែល១០០ ឱ្យរស់បានយ៉ាងសម្បូណ៌សប្បាយនិងថ្លៃថ្នូរហួសពីយើងស្រមៃទៅទៀត ។ តែហេតុដូចម្ដេចបានជាយើងនៅមានជីវិតក្នុងសភាពដ៏វេទនាបៀបនេះតទៅទៀត? ព្រោះផលិតផលដែលយើងរកបានមកដោយកម្លាំងយើងផ្ទាល់ត្រូវពួកមនុស្សប្លន់យកស្ទើរតែទាំងអស់ ។

នេះហើយសមមិត្ត ដែលជាចំណុចធំនៃចំណោទយើង ។ វាអាចរួមមកតែក្នុងពាក្យមួយម៉ាត់គឺ ' មនុស្ស" ។ មនុស្សជាសត្រូវពិតរបស់យើង ។ ដេញវាចោលទៅ! ហើយដើម

ហេតុនៃសេចក្ដីស្រេកឃ្លាន និងការធ្វើការច្រើនវានឹងរលត់ទៅឯង ។

មនុស្សជាសត្វដែលចេះតែស៊ីតែមិនចេះ បង្កើតផល។ វាមិនចេះបង្កើតទឹកដោះគោឬពងមាន់ទេ ។ វាគ្មានកម្លាំងភ្ជួរស្រែឬរត់ដេញចាប់ទន្សាយទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែវាជាម្ចាស់នៃសត្វទាំងឡាយ ។ វាប្រើយើង តែវាឱ្យមកយើងវិញតិចតួចល្មមគ្រាន់តែមិនឱ្យយើងស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅសល់ប៉ុន្មានវាយកទុកសម្រាប់ខ្លួនវាទាំងអស់ ។ វាបង្ខំឱ្យយើងធ្វើស្រែឱ្យវា វាយកអាចម៍យើងធ្វើជាជី ក៏ប៉ុន្តែគ្មានសត្វណាមួយដែលមានសម្បត្តិលើសពីស្បែកស្រោបខ្លួនឯងប៉ុណ្ណឹងឡើយ ។

នែអាសម្លាញ់គោ ដែលនៅមុខអញនេះ តើឯងបានឱ្យទឹកដោះឯងដល់មនុស្សប៉ុន្មានពាន់លីត្រហើយ កាលពីឆ្នាំទៅមិញ ? តើទឹកដោះដែលត្រូវតែទុកសម្រាប់ចិញ្ចឹមកូនគោយើងវាទៅឯណាអស់ ? អាទឹកដោះគោទាំងនោះវាបានហូរចូលទៅឯក្នុងបំពង់កសត្រូវរបស់យើងទៅវិញ ។

ចុះចំណែកអាសម្លាញ់មាន់ តើម្ល៉ោងបានពងប៉ុន្មានហើយកាលពីឆ្នាំទៅ ? ហើយតើពងប៉ុន្មានហើយដែលបានត្រូវគេយកទៅភ្ញាស់នៅផ្ទះបាយ ? ហើយប៉ុន្មានដែលគេយកទៅលក់ឯផ្សារដើម្បីប្ដូរជាប្រាក់សម្រាប់ឱ្យអាស្មិតនិងគ្នីគ្នាវា ?

ចុះចំណែក មី កណ្តូបសេះ កូនទាំងបួនរបស់ឯងវាទៅណាហើយ? វាគួរតែបម្រើឯងដល់ឯងចាស់ទៅ ។ អាស្ទិតបានយកទៅលក់អស់ក្នុងពេលដែលវាអាយុបាន១ឆ្នាំ ។ ឥឡូវឯងគ្មានសំណាងនឹងបានជួបមុខវាទៀតឡើយ ។ តើបំណាច់អ្វីខ្លះ ដែលឯងត្រូវបានក្រោយពីបានបង្កើតកូនឲ្យវាបួនក្បាល ហើយខិតខំធ្វើស្រែឲ្យវា ក្រៅពីចំណីក្រៀមក្រោះនិងក្រោលដេករបស់ឯង? ។

ប៉ុន្តែថ្វីបើយើងវេទនាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏យើងចេះតែខំអត់ទ្រាំ ។ ដូចជារូបអញជាដើម អញមិនដែលថ្ងូរមួយហ៊ឺះទេ ។ ទុកដូចជាអញមានសំណាងមួយរូបទៅចុះ ។ អញឥឡូវមានអាយុ ១២ ឆ្នាំទៅហើយ ។ រហូតមកដល់ពេលនេះអញបានបង្កើតកូនបានជាង ៤០០ ហើយ ។ នេះជាជីវិតធម្មតារបស់ជ្រូក ប៉ុន្តែគ្មានសត្វណាអាចគេចផុតពីចុងកាំបិតដ៏សាហាវបានឡើយ នៅចុងផាកជីវិតរបស់គេ ។ នែអាកូនជ្រូកទាំងឡាយ វែហ្គងមុខជាត្រូវទ្រហោយំក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំខាងមុខនេះមិនខាន ។ យើងទាំងអស់គ្នា គោ ជ្រូក មាន់ ចៀម ត្រូវជួបនឹងសេចក្តីវិនាសនោះគ្រប់ ៗ គ្នា ។ សូម្បីតែសេះនិងឆ្កែក៏ចៀសមិនផុតដែរ ។ នែអាព្រូញ ក្នុងពេលដែល វែហ្គងធ្វើការលែងកើត អាស្ទិតវានឹងយកវែហ្គងទៅលក់ឲ្យចិន ។

វែហ្គងនឹងត្រូវគេអារក សម្លាប់ដើម្បីយកស្បែកនិងសាច់ស្ងោរឲ្យឆ្កែស៊ី ។ ឯអាសម្លាញ់ឆ្កែ ដល់ពេលវែហ្គងចាស់ហើយបាក់ធ្មេញអស់ អាស្ទិតនឹងយកថ្មចងជាប់នឹងករឯងហើយយកទៅទម្លាក់ទឹកចោល ។

តើច្បាស់ហើយឬនៅសមមិត្ត ថាសេចក្តីទុក្ខវេទនានៃជីវិតរបស់យើងវាបណ្តាលមកអំពីអំពើកំណាចរបស់មនុស្ស? សម្លាប់វាទៅ ! ដើម្បីឲ្យផលិតផលដែលកើតពីកម្លាំងយើងបានជាសម្បត្តិរបស់យើង ។ ក្នុងពេលមិនយូរទេ យើងនឹងបានសប្បាយព្រមទាំងមានសេរីភាពផង ។

តើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា? គឺយើងត្រូវធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃប្រមូលកម្លាំងកាយ កម្លាំងចិត្ត ដើម្បីរំលំអាពូជមនុស្សនេះ !

នេះហើយជាសាររបស់អញ គឺ បដិវត្តន៍ !

អញមិនដឹងថា តើកាលណាបដិវត្តន៍ នោះនឹងមកដល់ទេ តែវាអាចកើតមានឡើងក្នុងមួយអាទិត្យទៀត ឬ មួយរយឆ្នាំទៀត !

តែអ្វីដែលអញមិនច្រឡំ ហើយឃើញច្បាស់ ដូចអញឃើញស្លឹកស្បូវនៅក្រោមជើងអញនេះ គឺថាមិនយូរមិនឆាប់យុត្តិធមិនឹងឈ្នះអយុត្តិធមិ ។ ចូរសង្ឃឹមហើយចាំចុះសមមិត្ត!